

гато на връщане от една екскурзия в Рила, се отбих в София да я видя. Тя си нямаше свой дом; майка ми казваше, че къщата си на ул. "Белчев" тя продала още като пътувала в чужбина с Пенчо Славейков, за което никога не съжеляваше. Казваше даже, че ѝ било по-леко така и прибавяше с усмивка: "голяма къща - голяма болест!". Така че тогава тя живееше в пансиона на г-жа Добрева на ул. "Раковски". Заемаше една стая, която ѝ служеше за стая и кабинет, и едно салонче, където ме настаня. Там тя обикновено посрещаше гостите си /беше прочута с гостоприемството си/ - писатели, художници и артисти. Тя ставаше много рано и след обичайния си тоалет се залавяше за работа: или превеждаше от чужди езици, или пишеше спомените си и стиховете си, които са пропити от чистотата на една възвишена душа. В тях тя се радва като дете на цветята и птичките, на планината и на ручейте, но от тях лъха и скръбта на една самотна душа, която не може да намери покой.

Към мене тя беше много мила - обсипваше ме с внимание още от сутрин на закуската. Често казваше, че ѝ напомням баща си и обичаната ѝ братовчедка, майка ми, към която хранеше нежни чувства. Затова, когато съм се родила, тя пожелала да ме кръсти. Аз от своя страна се възхищавах от начина, по който си разпределяше времето - идеално беше съчетала труда с почивката. Винаги, когато бивах при нея, времето минаваше незабелязано в интересни разговори за миналото ѝ, за пътуванията ѝ с Пенчо Славейков в чужбина и за работата ѝ. Четеше ми някои от стиховете си, очаквайки да чуе мнението ми за тях, като че ли аз бях някой известен критик. При все че бях още много млада, аз чувствавах, че имам нещо много общо с нея в начина, по който тя гледаше на живота. Материалното за нея ^{не} беше от значение; важното беше същността на хората и нещата. По това време тя вече завършваше превода на "Потъналата камбана" от Герхард Хауптман. Възхищавах се от до-